

בענין נתוח שלאחר המות

שאלה:

מהו מעמדה של הנתיחה שלאחר המוות ברפואה המודרנית?

תשובה:

מחבר המאמר מסכם שלש מטרות עקריות שלשמן משמשת הנתיחה שלאחר המוות:

(א) הכשרת תלמיד הרפואה או מתמחה בשטח רפואי – כולל אנטומיה, פתולוגיה, וטכניקה כירורגית; (ב) רכישת נסיון והפקת לקחים תוך הכרת המחלה לאחר המוות – כולל התאמה בין ממצאים קליניים טרם המוות לממצאי הנתיחה, הקשה ממקרה אחד למקרים דומים, הכרת השפעותיהם של טפולים שונים, רכישת ידע אפידמיולוגי ונתיחה מדיקו-לגליח; (ג) נתיחה להשגת חלקים לצורך טפולי – היינו השתלות.

מחבר המאמר מוכיח שלעתים קרובות אין בנתיחה סיפוק המטרות שהוצגו ולעתים ניתן אף לספקן בצורה אחרת.

התפתחות הרפואה על ענפיה השונים דחקה את רגליה של הנתיחה שלאחר המוות והפחיתה בערכה כאמצעי אבחוני-מחקרי.

מסקנה:

"על הפתולוגיה למצוא אתגרים חדשים באבחון חומר המתקבל מן החי ולהסתפק

בנתיחות של מקרים סלקטיביים בלבד, אשר תועלתם ודאית. גישה זו תתקבל על יד אנשי ההלכה והרפואה כאחד ובה טמון הפתרון לויכוח הנטוש סביב נושא זה".

(ד. ארליך, תורה ומדע, כרך ד', 73-78, תשל"ד)

מקורות נוספים: ראה: אסיא, גליון ב', עמ' 43; תורה ומדע, כרך ד', עמ' 92-112,

תשל"ד.